U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **nezl. A. N.**, zastoupený zákonnou zástupkyní L. Z., zastoupený Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem Ječná 548/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2012, č. j. 64 Az 7/2010 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Pavla Čižinského **se určuje** částkou 2.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 26. 9. 2012, č. j. 64 Az 7/2010 - 43, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 7. 5. 2010, č. j. OAM-138/ZA-11-HA08-2010, kterým byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 352/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že matka stěžovatele požádala o udělení mezinárodní ochranu zejména proto, že stěžovatel se narodil v České republice a ona se s ním nechce vrátit do Ruska. Z výpovědi matky stěžovatele nevyplynuly žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že by mohl být vystaven pronásledování z některého azylově relevantního důvodu, přičemž krajský soud odkázal na rozsudek ve věci matky stěžovatele ze dne 2. 11. 2011, sp. zn. 63 Az 53/2009 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 6 Azs 2/2012 - 14, kterým byla kasační stížnost proti citovanému rozsudku odmítnuta pro nepřijatelnost.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., v níž namítal, že doplnil žalobu o argumenty, že azylové důvody týkající se rodičů je třeba vztáhnout i na děti. Poukázal na to, že ministerstvo žádost jeho matky nezamítlo jako zjevně nedůvodnou, ale věcně ji posoudilo z hlediska ust. § 12 až 14a zákona o azylu. Pokud tedy za stejných okolností byla žádost jeho matky meritorně posouzena mělo být postupováno v jeho případě stejně. Dále v doplnění žaloby poukázal na závazné stanovisko ministerstva ze dne 30. 6. 2010, č. j. CPBR-7793-6/ČJ-2010-064034-SV, podle kterého nebylo možné vycestování otce stěžovatele do Kyrgyzstánu v důsledku krvavých nepokojů. Krajský soud se však argumentací obsaženou v doplnění žaloby nijak nezabýval a z jeho rozsudku není ani zřejmé, zda uplatněnou argumentaci považoval za opožděně uplatněné žalobní body či za upřesnění žalobních bodů. Nepřihlédnutí k žalobním námitkám krajským soudem a řešení problematiky stejného přístupu ministerstva k rodičům a dětem pak může být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti k věcnému projednání. V této souvislosti stěžovatel odkázal na usnesení Ústavního soudu sp. zn I. ÚS 597/06.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné

intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

Krajský soud se v odůvodnění rozsudku vůbec nezabýval argumentací obsaženou v doplnění žaloby ze dne 19. 10. 2010 a neuvedl ani, zda ji považuje za opožděně uplatněnou. Toto pochybení krajského soudu však nedosahuje takové intenzity, aby, kdyby k němu nedošlo, bylo věcné rozhodnutí krajského soudu odlišné.

I pokud by se totiž argumentací v doplnění žaloby krajský soud věcně zabýval, neboť ji alespoň v části namítající procesní pochybení ministerstva bylo možno uchopit jako rozšíření žalobního bodu, že ministerstvo nesprávně posoudilo, zda stěžovateli hrozí v zemi původu jeho matky (Ruská federace) pronásledování, nemohla mít tato argumentace žádný vliv na správný závěr krajského soudu, že v jeho případě nevyplynuly žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z některého azylově relevantního důvodu.

Smyslem řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je jednak posoudit všechna tvrzení žadatele vztahující se k jeho důvodům, pro něž se obává návratu do země původu, a dále aktuální situaci země původu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nutno posuzovat na základě skutečností, které žadatel uvede nebo které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dále v usnesení ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 Azs 5/2011 – 58, dostupném na www.nssoud.cz, zdůraznil, že ze zásady non-refoulemet (čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, sdělení ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb.) vyplývá primární povinnost státu nevystavit žadatele reálné hrozbě závažné újmy podle ust. § 14a zákona o azylu.

Těmto požadavkům ministerstvo dostálo, neboť posuzovalo stěžovatelovu žádost v intencích toho, v jakém postavení se nachází jeho matka. Protože u ní neshledalo v jiném řízení o její žádosti důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, posoudilo dále s ohledem na situaci v zemi původu to, zda stěžovateli nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. V dané věci se tak stěžovateli dostalo posouzení všech jím uváděných důvodů a skutečnost, že ministerstvo na základě zjištěných skutečností podřadilo žádost do kategorie žádostí zjevně nedůvodných a nepoužilo výrok, že mezinárodní ochrana se ve smyslu ust. § 12 až § 14b zákona o azylu neuděluje, nemá v žádném ohledu vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Naopak takové posouzení věci je v souladu se zákonem o azylu i konstantní judikaturou.

Poukaz na situaci v zemi původu stěžovatelova otce, tj. v Kyrgyzstánu v roce 2010, skutkově s případem stěžovatele nesouvisí. Nelze jej ani považovat za rozšíření žalobního bodu, který poukazoval na pronásledování v zemi původu matky. Z citovaného závazného stanoviska nevyplývá, že by stěžovateli a jeho matce, případně spolu s jeho otcem, bránily k návratu do Ruské federace důvody hodné zřetele z hlediska výše citované zásady non-refoulemet.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotně právního postavení.

Proto je stěžovatelova kasační stížnost nepřijatelnou a Nejvyšší správní soud ji z tohoto důvodu odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Krajský soud ustanovil stěžovateli zástupcem advokáta podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. a v takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012, náleží advokátu odměna za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti ze dne 19. 10. 2012), tedy 2.100 Kč a náhrada hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) Kč. Celková částka odměny tedy činí 2.400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu